

Sygn. akt VII U 1656/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Lucyna Stąsik -Żmudziak

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 03 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy H. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

na skutek odwołania H. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 12 sierpnia 2015 roku znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala H. B. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...)

II. stwierdza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia w terminie.

Sygn. akt VII U 1656/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił H. B. ustalenia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) S.A. od dnia 02 marca 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, ponieważ w przedłożonym świadectwie pracy stanowisko: ślusarz-spawacz nie odpowiada ściśle powołanym przepisom resortowym. (decyzja – k. 30 akt emerytalnych).

Odwołanie od tej decyzji złożył w dniu 24 sierpnia 2015 roku H. B.. Wniósł o zmianę decyzji w całości i przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych z uwzględnieniem zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) S.A oraz w innych zakładach pracy. (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

H. B., urodzony (...), w dniu (...)roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego ale zgromadzone na jego rachunku fundusze wnosi o przekazanie na dochody budżetu państwa. (wniosek o emeryturę – k. 1-2 a.e.).

W chwili składania wniosku H. B. pracował, umowę o pracę rozwiązał z dniem 31.01.2016r.

Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat, w tym 23 lat, 11 miesięcy, 2 dni okresów składkowych, 2 miesięcy, 10 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata, 1 miesiąc i 24 dni okresów uzupełniających – praca na roli (karta przebiegu zatrudnienia - k. 29 a.e.). Zakład nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, w tym okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) S.A. od dnia 02 marca 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (decyzja – k. 30 a.e.).

Wnioskodawca został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) (...) w W. Zakład w C. z dniem (...) roku na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera maszyn i urządzeń przemysłowych. Z upływem okresu próbnego umowa o pracę przekształciła się w zawartą na czas nieokreślony. (umowa o pracę – k. 97 akt osobowych – k. 25 a.s.). W tym czasie wnioskodawca zajmował się montowaniem urządzeń produkowanych na warsztatach na obiekty ememntowni.

W związku z powołanie do czynnej służby wojskowej stosunek pracy ubezpieczonego został rozwiązany z dniem (...)roku.

W okresie od dnia (...)roku ubezpieczony odbywał czynną służbę wojskową (kserokopia książeczki wojskowej, karta powołania do czynnej służby wojskowej – k. akt osobowych – k. 25 a.s.).

W związku z zakończeniem okresu odbywania czynnej służby wojskowej ubezpieczony z dniem (...) roku został ponownie zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...), (...) (...) w W. Zakład w C. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera maszyn i urządzeń przemysłowych (umowa o pracę – k. 14 akt osobowych – k. 25 a.s.). Umowa trwała do 31.07.1977r.

W okresie po powrocie z wojska od (...) do marca 1977 roku ubezpieczony odbywał kurs podstawowy spawania elektrycznego (kserokopia książeczki spawacza okazana na rozprawie – k. 44 a.s.; zaświadczenie –osobowych). W związku z tym powierzono mu wykonywanie czynności związanych ze spawaniem na stanowisku montera. Wnioskodawca część czasu pracy wykonywał zatrudnienie na warsztacie przy produkcji elementów metalowych i urządzeń montowanych następnie na obiektach cementowni. Nie tylko spawał na warsztacie ale i montował urządzenia na cementowni.

Po rozwiązaniu umowy o pracę z (...)wnioskodawca podejmował zatrudnienie w firmach, w których nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych.

Dopiero z dniem 09.02.1979r. zatrudnił się w Przedsiębiorstwie (...) w C.. Podjął pracę spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy na czas nieokreślony. W(...) pracował do 30.09.1988r. (9lat, 7 miesięcy i 20 dni).(…) był przedsiębiorstwem budowlanym, wykonującym usługi dla rolnictwa -budowano budynki gospodarcze. Wnioskodawca wykonywał pracę w warsztacie spawalniczym. Spawał elektrycznie wszystkie konstrukcje metalowe potrzebne na budowy, w tym także drzwi metalowe, barierki, balustrady. Na jednej hali były stanowiska zarówno spawalnicze jak i malarskie. Wnioskodawca pracował na dwie zmiany, po 8-10 godzin. Hala, w której wykonywano spawanie była niewielkich rozmiarów. Znajdowały się na niej stare spawarki, było zadymienie, hałas od pracujących urządzeń, Jednocześnie pracę wykonywało kilku spawaczy. Byli oni narażeni na promieniowanie jonizujące, błyski od spawarek. Na hali śmierdziało od malowanych konstrukcji. Wnioskodawca nie otrzymywał dodatku szkodliwego. Spawacze otrzymywali mleko. Pracodawca nie wydał świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W okresie tego zatrudnienia wnioskodawca uzyskał w 1982r. uprawnienia spawacza gazowego i w razie potrzeby wykonywał także ten rodzaj spawania.

Dowód: akta osobowe k. 18as, zeznania wnioskodawcy k.44v, zeznania świadków: S. P. k. 4545v as, M. S. k. 45v as.

Następnie wnioskodawca podjął z dniem 03.10.1988r. zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy w Budowlano (...) w C. w charakterze spawacza. Była to firma, która zajmowała się z usługami związanymi z produkcją konstrukcji stalowych, magazynów, wiat, wentylacji oraz drobniejszych elementów jak drzwi, barierki. Tu także wnioskodawca spawał elektrycznie a w razie potrzeby także gazowo. Pracował na jedną zmianę, czasami pozostawał po godzinach. Warunki pracy były podobne jak w poprzednim zakładzie pracy. Praca była wykonywana w warunkach szkodliwych, charakterystycznych dla pracy spawacza. Zakład pracy nie płacił dodatku szkodliwego ani nie wydał świadectwa pracy w warunkach szkodliwych. Okres zatrudnienia w tej firmie składał się z dwóch czasookresów, ze względu na fakt, że wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego. Tak więc w (...) wnioskodawca na tym samym stanowisku pracował w okresach: od 03.10.1988r. do 19.08.1992r. (3 lata, 10 miesięcy i 18 dni) oraz od 18.03.1993r. do 30.09.1993r. (6 miesięcy i 14 dni). W sumie zatrudnienie w tej firmie trwało 4 lata, 5 miesięcy i 2 dni.

Dowód: akta osobowe k. 11as, zeznania wnioskodawcy k.45 as, zeznania świadków: S. K. k. 46as, W. W. k. 46 as.

W okresie od dnia 22 września 1993 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku H. B. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza w Zakładzie Usług (...) w Z.. Firma zajmowała się budownictwem. Wnioskodawca spawał elektrycznie barierki, różne podzespoły, podciągi. Pracował także na budowach montując tam elementy stalowe i stalowo-betonowe. Obspawowywał kotfy, zbrojenia. Praca była bardzo ciężka. Do typowych warunków szkodliwych związanych z warunkami pracy spawacza dochodziły też warunki związane z zatrudnieniem na budowie, w błocie, trudnych warunkach atmosferycznych. Czas pracy wielokrotnie przekraczał 8 godzin. Firma upadła, nie wydano wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca pracował w tym zakładzie 1 rok i 3 miesiące.

Dowód: zeznania wnioskodawcy k. 45as, zeznania świadków: I. Z. k. 45v-46as, M. O. k. 46as

Od 08.03.1995r. do 31.07.1999r. wnioskodawca ponownie podjął zatrudnienie w(...) w pełnym wymiarze czasu pracy i powierzono mu stanowisko ślusarza-spawacza. W istocie wnioskodawca wykonywał elektryczne prace spawalnicze na wydziale produkcji pomocniczej. Była to duża hala wyposażona w suwnicę i spawarki. Ślusarze przygotowywali konstrukcje, ucinali gilotyną i podwozili wnioskodawcy elementy do spawania, skręcali. Wnioskodawca zespawowywał elementy w pełne konstrukcje. Na hali panowało zadymienie, ogromny hałas od pracujących w jednym czasie spawarek i innych urządzeń. Chodził młot pneumatyczny. Same spawarki dawały dużo huku. Pracodawca w świadectwie pracy uczynił wzmiankę, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako ślusarz-spawacz. ZUS ze względu na nieprawidłowe oznaczenie stanowiska pracy nie uznał tego okresu do uprawnień związanych z wcześniejszą emeryturą.

Dowód: akta osobowe k. 25as, zeznania wnioskodawcy k. 44as, świadka S. P. k. 45as

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody.

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonego, które były zatrudnione razem z nim w tych samym zakładzie pracy. Okresy zatrudnienia wnioskodawcy oraz świadków pokrywają się, mieli więc oni możliwość poczynienia niezbędnych spostrzeżeń w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy. Okoliczności te w ocenie Sądu pozwalają na przyjęcie wniosku, iż zeznający w sprawie świadkowie mają niezbędne wiadomości dotyczące charakteru i warunków wykonywanej przez wnioskodawcę pracy. Świadek S. P. pracował z wnioskodawcą zarówno w R. jak i w (...), także na stanowisku spawacza. Jego zakres obowiązków i warunki wykonywania pracy były identyczne. Dotychczas nie ubiegał się o wcześniejszą emeryturę gdyż nadal pracuje. Podobnie M. S. pracował w spawalni(...) w tym samym okresie co wnioskodawca. Świadek dokładnie opisał w jakich

warunkach wykonywano pracę. Podał, że przy starych spawarkach wirowych, wytwarzających duży hałas pracowało po dwóch spawaczy spawających metalowe konstrukcje. Tak samo pozostali świadkowie byli zatrudnieni razem z wnioskodawcą w Zakładzie (...) oraz w (...), kiedy wnioskodawca pracował tam jako spawacz. Zatrudnienie w tym charakterze potwierdza dokumentacja pracownicza zgromadzona przez Sąd, nadesłana z archiwów.

Zeznania świadków są logiczne oraz korelują z zeznaniami wnioskodawcy. Nadto organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które poddawałby w wątpliwość zeznania świadków. Również Sąd nie stwierdził podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w zakresie dokonanych ustaleń.

Powyższa ocena dotyczy również zeznań samego wnioskodawcy, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Wnioskodawca szczegółowo opisał wykonywane przez siebie czynności. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego zeznań, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne.

Powyższy stan faktyczny został ustalony również w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawartych w aktach ZUS i aktach osobowych wnioskodawcy. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Wobec tego dokumenty powyższe zostały obdarzone wiarą jako autentyczne i rzetelne, a przez to prawdziwe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. B. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornych w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz treść odwołania należała możliwość zakwalifikowania okresów zatrudnienia wnioskodawcy w poszczególnych zakładach pracy w charakterze spawacza. Wnioskodawca nie posiadał świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych – oprócz wzmianki w świadectwie pracy wydanym przez R..

Jednakże w oparciu o przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe Sąd uznał, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez okres uprawniający do ustalenia prawa do emerytury we wcześniejszym wieku.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, póź. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury H. B. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że skarżący w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz będąc członkiem otwartego funduszu emerytalnego złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa.

Dokonując oceny, czy wykonywaną przez ubezpieczonego pracę w okresach objętych sporem można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu emerytalnego o przyznanie świadczenia, nie przedłożył na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach prawem wymaganych dokumentów w postaci świadectw wykonywania pracy w takich warunkach.

W ocenie Sądu taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości wnioskodawcy ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć bowiem na uwadze, że wadliwe sporządzenie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji z powodu wadliwego jej sporządzenia, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące.

Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c, który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. H UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza. W konsekwencji ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS i osobowych ubezpieczonego oraz jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych wykonując spawanie elektryczne i gazowe:

- w (...) w C. od 09.02.1979r. do 30.09.1988r. przez okres 9 lat, 7 miesięcy i 20 dni;
- w (...) w C. w okresach: od 03.10.1988r. do 19.08.1992r. (3 lata, 10 miesięcy i 18 dni) oraz od 18.03.1993r. do 30.09.1993r. (6 miesięcy i 14 dni) - w sumie 4 lata, 5 miesięcy i 2 dni;
- w Zakładzie Usług (...) w Z. od dnia 22 września 1993 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku przez okres 1 roku i 3 miesięcy
- w Przedsiębiorstwie (...) S.A. od dnia 02 marca 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku przez okres 3 lat i 10 miesięcy.

Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w wyżej wskazanych okresach związane były z wykonywaniem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy spawaniu elektrycznym i gazowym. Łącznie wnioskodawca w takim charakterze był zatrudniony przez okres niemal 19 lat.

Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w powyższych okresach opisane są w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 tj. „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym”.

Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (por. wyrok z dnia 19 maja 2011 r., sygn. III UK 174/10, wyrok z dnia 9 marca 2010 r., sygn. I UK 324/09; wyrok z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 393/10). Nie ma zatem znaczenia fakt, że wnioskodawca formalnie miał powierzone stanowisko pracy, które nie zostało wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do odpowiedniego aktu resortowego skoro ustalono, że faktycznie świadczył on pracę zaliczaną do wykonywanych w szczególnych warunkach na podstawie przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Należy również wskazać, że okoliczność wykonywania przez pracownika w tym samym czasie (okresie) różnych rodzajów pracy w szczególnych warunkach (wymienionych w załączniku do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - wykaz A), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co miało miejsce w rozpoznawanej sprawie, nie powoduje możliwości pozbawienia pracownika uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 powołanej ustawy FUS (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 roku, II UK 103/11).

W niniejszej sprawie we wskazanych wyżej zakładach pracy poza R. wnioskodawca zawsze był zatrudniany na stanowisku spawacza i ten charakter pracy wykonywanej w pełnym wymiarze nie budził żadnych wątpliwości. Nawet gdyby nie uwzględnić wnioskodawcy do uprawnień zatrudnienia w R. w latach 1995-1998 to i tak wnioskodawca udowodnił w pozostałych zakładach pracy wykonywanie prac spawalniczych przez okres ponad 15 lat.

Jak wynika z poczynionych ustaleń H. B. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia oraz będąc członkiem otwartego funduszu emerytalnego złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu. Pracował również w warunkach szczególnych w wymiarze ponad wymagane 15 lat. Tym samym ubezpieczony spełnia wszelkie przesłanki do ustalenia mu prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 powołanej ustawy od dnia (...), tj. dnia wniosku o emeryturę.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Zważywszy na fakt, że wnioskodawca nie przedłożył przed organem emerytalnym niezbędnych świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych i wszystkie okoliczności dotyczące wykonywania pracy w warunkach szczególnych zostały ustalone w toku postępowania sądowego Sąd uznał, że ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia w terminie.